

НАРОДНЕ ЗДОРОВ'Я

Часопис засновано у січні 1912 року і відроджено у січні 1990 року

14 жовтня 2010 року

№ 10 (259) ЖОВТЕНЬ 2010 року

● Вісті УЛТ у Львові

СВЯТКУВАННЯ 100-ЛІТНЬОГО ЮВІЛЕЮ УЛТ

30 вересня – 2 жовтня 2010 року у Львові відбулися заходи XIII конгресу Світової федерації Українських лікарських товариств, програма яких була присвячена 100-літньому ювілею УЛТ.

1 жовтня у церкві Святого Юра відбулась Урочиста Літургія, після закінчення якої у Львівському національному академічному театрі опери та балету імені Соломії Крушельницької було проведено святочну Академію з нагоди відкриття XIII конгресу СФУЛТ. В урочистостях взяли участь міністр охорони здоров'я України Зіновій Митник (*фото знизу*), голова Львівської облдержадміністрації Василь Горбаль, голова Львівської обласної ради Мирослав Сенік, міський голова Львова Андрій Садовий, міністри охорони здоров'я України попередніх років Микола Поліщук та Василь Князевич, а також інші почесні гості з України та світу.

Наступного дня на базі Львівського національного медичного університету імені Данила Галицького пройшли пленарні та секційні засідання.

(Докладний звіт про перебіг конгресу читайте в наступному числі "НЗ").

У номері читайте:

2 – Впевнений поступ українських лікарів: сьогодні і майбуття

3 – Д-р Егон Бальцар: "Мій дід був українцем..."

4-5 – Вісті з осередків УЛТ

6-7 – Побачити Париж!

8 – Топ100 в медицині

Вітаємо!

З нагоди 100-літнього ювілею УЛТ у Львові низку активних членів товариства, учасників його відродження та становлення нагороджено Почесними грамотами, відзнаками і цінними подарунками Міністерства охорони здоров'я України, Львівської облдержадміністрації, Львівської обласної ради, Львівського національного медичного університету імені Данила Галицького, Головного управління охорони здоров'я ЛОДА, міського голови Львова, відзнаками УЛТ у Львові – медаллю імені Мар'яна Панчишина і медаллю імені Євгена Озаркевича, подяками Всеукраїнського лікарського товариства. Щиро вітаємо нагороджених та бажаємо подальших успіхів у професійній та громадській праці!

Відзначаючи 100-річчя організованого руху українських лікарів, ми, будучи як за визначенням, так і за суттю, основою еліти української нації, мусимо усвідомити свою роль і місце в українській історії та історії лікарського руху, маємо дати відповіді на деякі з одвічних філософських питань – про наші здобутки у розбудові організації і держави, наші завдання та перспективи, визначитися з тим, що ми залишимо після себе нащадкам.

Часовий проміжок у 100 років – значний з точки зору життя людини, але мізерний з огляду на понад десятитисячолітню українську історію. Маючи в основі глибокі корені – санскрит з медичними аюрведичними традиціями, Трипілля, Скіфію з розвиненим траволікуванням, народну медицину аріїв, які уривково дійшли до нас із сивої давнини; спираючись на перші наукові трактати часів Київської Русі, козацькі лікувальні традиції; маючи когорту видатних постатей серед засновників цілих медичних напрямків у Австро-Угорській, Російській та Советській імперіях, – українська медицина є чи не найдревнішою у світі та однією з найгрунтовніших серед сучасних народів. Тому, здавалося би, сучасна українська громадянська лікарська думка, йдучи в ногу з іншими державами у суспільному розвитку, а часто й випереджаючи інших, повинна була б слугувати взірцем і дороговказом світовому лікарству. Проте...

Столітні нищення громадянських свобод в Україні стали головним гальмом у розвитку вільної професії лікаря в нашій домівці. Зароджена у відносно вільній західній частині України (за часів Австро-Угорщини) перша справді українська професійна організація лікарів – Українське лікарське товариство – зазнала справжнього розквіту за період від свого офіційного створення у 1910 році і до 1939 року (за часів Польщі). Після окупації Західної України Червоною Армією, разом із багатьма іншими громадськими організаціями, товариство було ліквідоване комуністичним режимом. Подібна доля спіткала утворену в Києві 1917 року на території Української Народної Республіки Всеукраїнську спілку лікарів.

Лише завдяки міцності закладених підвалин та багатотисячолітньому історично-генетичному вільнодумству української нації кращим українським лікарям, уже на чужині, вдалося поновити діяльність Українського лікарського товариства. Спочатку в Празі (1922), потім у Німеччині, США і Канаді (1945, 1952, 1950). Логічним продовженням діяльності Українських лікарських товариств у діаспорі стало утворення 1977 року Світової федерації Українських лікарських товариств, яка сьогодні об'єднує лікарів 14 країн світу.

Безумовно, це було б неможливим без лідерів, відомих історичних постатей. З глибокою вдячністю схиляємо голови перед нашими славетними попередниками – Євгеном Озаркевичем, Іваном Куровцем, Євменом Лукасевичем, Олександром Черняхівським, Мартирієм Галиним, Овксентієм Корчак-Чепурківським, Борисом Матюшенком, Іваном Горбачевським, Мар'яном Панчишином, Романом Осінчуком, Ахілем Хрептовським, Павлом Джулем, Любомиром Пирогом та сотнями і тисячами інших, не згаданих тут, українських лікарів, котрі долучилися до творення української лікарської організації, а отже, і до творення сучасної незалежної Української держави.

У сучасних умовах українського державотворення нагагання єдиної загальнолікарської професійної організації – Всеукраїнського лікарського товариства – започаткувати в Україні інституцію лікарського самоврядування впирається у шалений опір як з боку всіляких псевдогромадських медичних організацій, так і багатьох владних структур. Нехтування з боку держави своїми прямими функціями і обов'яз-

ками щодо системи охорони здоров'я призвело до чи не найбільшої за всю сучасну історію української медицини, глибинної кадрової кризи – недостатність лікарів в Україні вже сягнула 40%. І це попри наявність у країні цілого ряду державних і приватних вищих медичних навчальних закладів, які щороку випускають тисячі нових спеціалістів. Залишаються працювати в

системі лише одиниці – окремі молоді ентузіасти за покликанням душі. Наочно видно, що держава у сучасних умовах неспроможна забезпечити функціонування лікарської професії, і без радикальних змін у цій політиці українську націю та нашу професію найближчим часом може чекати кадрово катастрофа.

Глибоко переконаний, що цю ситуацію змогло би стабілізувати та почати виправляти на краще негайне запровадження професійного лікарського самоврядування. На жаль, постсоветська ментальність окремих сучасних керівників охорони здоров'я шалено гальмує і блокує цей процес. Яскравим прикладом небажання влади дати волю нашій професії є штучне затягування та блокування з боку Комітету з питань охорони здоров'я Верховної Ради України, особливо його керівництва, прийняття Закону "Про лікарське самоврядування". Така позиція найвищого законодавчого органу держави ставить під загрозу існування в Україні як професійних самоврядних організацій, так й інституцій громадянського суспільства загалом.

Незважаючи на все це, загальна картина видається не такою вже й сумною. Хоча б тому, що навіть протягом останнього століття у нас народжувалися справжні борці за лікарську ідею і організацію, імена яких ми пам'ятаємо і шануємо. Серед владного нерозуміння нам вдалося розвинути товариство, прийняти основоположні документи, розробити проекти законодавчих актів, утвердити "Етичний кодекс лікаря України". У нас з'явилися прихильники серед колишніх і теперішніх високопосадовців. Нашою думкою цікавляться численні засоби масової інформації, її доносять до суспільства незалежні журналісти. Нас уже неможливо ігнорувати та не помічати.

Незважаючи на шалений тиск і опір всередині держави, наше товариство визнала світова спільнота, прийняла до провідних європейських і світових лікарських структур. Українські лікарські товариства діють у багатьох країнах світу. Нас раді бачити наші західні сусіди та переважна більшість країн світу, і вони готові навчати наших фахівців професійному самоврядуванню, становленню та розбудові організації. У нас є достойні вчителі-патріоти, потужна столітня професійна організація, чимало одностудців і молодь, яка сприймає та примножує наші ідеї. Тож майбутнє саме за нами, за нашою організацією, за Українським лікарським товариством!

• Трибуна «НЗ»

Олег МУСІЙ,
президент ВУЛТ (Київ)

ВПЕВНЕНИЙ ПОСТУП УКРАЇНСЬКИХ ЛІКАРІВ: СЬОГОДЕННЯ І МАЙБУТТЯ

Доктор Егон БАЛЬЦАР (Відень): "Мій дід був українцем..."

● Погляд в історію

29 вересня в домівці УЛТ у Львові відбулося спільне засідання Лікарської комісії Наукового товариства імені Т. Шевченка та Українського лікарського товариства, присвячене зустрічі з професором Віденського університету, завідувачем відділу гемодіалізу, доктором Егоном Бальцаром з Австрії – онуком видатного українського лікаря д-ра Ярослава Окуневського (1860 – 1929). Засідання було приурочене 100-літтю УЛТ у Львові.

Ця зустріч була надзвичайно хвилюючою. Адже вже сама постань д-ра Ярослава Окуневського, одного з видатних українців кінця XIX – початку XX століть, нікого не може залишити байдужим. У виступах професорів Ярослава Ганіткевича, Олександра Кіцери, Бориса Білінського, доцента Зеновії Служинської йшлося про нашого славетного земляка, його непересічну багатогранну особистість та непросту долю.

Ярослав Окуневський народився 150 років тому на Буковині. Навчався в Коломийській гімназії, закінчив медичний факультет у Відні. Зробив рідкісну для українця в Австрійській імперії військову службу кар'єру, пройшовши шлях від корабельного лікаря до контр-адмірала, генерального штабового лікаря Австро-Угорського флоту.

З початком Першої світової війни став до лав борців за волю свого народу. Вітав створення легіонів УСС і жертвував на їх забезпечення великі суми з власних коштів. Очолював Українську санітарну місію, надавав суттєву допомогу, скеровуючи з Відня медикаменти для санітарної служби. Після проголошення Західно-Української Народної Республіки очолював Державну медичну місію ЗУНР у Відні, організував збір коштів для молоді держави. Був організатором і головою Української Санітарної Місії УНР у Відні, а у 1919-1922 рр. – головнокомандувачем у санітарних справах Державного секретаріату ЗУНР. Після поразки Визвольних змагань українців оселився в м. Городенка, де відкрив приватну медичну клініку, створив своєрідну медичну школу. 24 жовтня 1929 року він трагічно загинув.

Окремі факти з непересічної біографії Ярослава Окуневського досі були невідомими широкому загалу. Чимало нових відомостей про життя та родину сла-

На фото: (вгорі) д-р Егон Бальцар (Egon Balzar); (ліворуч) Ярослав Окуневський з дружиною Оттилією (Otilie Seiser) та доньками Теодорою та Ольгою (фото з особистого архіву д-ра Егона Бальцара)

ветного галичанина представив присутнім його онук – д-р Егон Бальцар. Він розповів про те, що капітан-лейтенант санітарної служби Ярослав Окуневський у 1898 році одружився з 25-річною Оттилією Зайзер, уродженкою Австрії. У цей період Окуневського перевели з корабельної служби на берегову – в санітарний відділ Адміралтейства у Полі (нині – Пула в Хорватії). 1900 року в подружжя народилася перша донька Теодора (Дора), через два роки – молодша Ольга. 1905 року Окуневського призначено головним лікарем хірургічного відділення Морського шпиталю в Полі, де він і продовжив свою успішну службу кар'єру. Її вершиною стала посада керівника санітарної служби флоту, а також високе звання контр-адмірала та значна кількість нагород різних держав.

З початком Визвольних змагань д-р Окуневський, будучи українським патріотом, забувши про свій вік і соціальне становище, поринув у вир боротьби за кращу долю свого народу. Повернувшись у Галичину, він оселився в Городенці, де заробляв собі на життя лікарською працею. У відбудованій після війни Європі він зміг відновити зв'язок зі своєю сім'єю, яка жила в Австрії. Декілька разів відвідував родину, допомагав їй матеріально, проте подружжя Окуневських продовжувало жити окремо в різних державах. Листи діда до його дружини Отилії і доньок зберігаються нині в особистому архіві доктора Бальцара.

Старша донька подружжя Окуневських Дора вийшла заміж за лікаря Егона Бальцара. Від цього шлюбу у них народилися дві доньки Теодора (1933 р.) і Каріна (1936 р.) та два сини – Карл (1940 р.) і Егон (1942 р.). Дора, будучи важко хворою, померла в молодому віці після невдалої операції. Невдовзі померли її чоловік Егон (від інфаркту) та син Карл (під час автокатастрофи). Онуків виховувала, доки були сили, бабуся Отилія. Д-р Егон Бальцар з особливою теплою згадує свою бабуся, яка фактично замінила йому матір. Сестри Теодора і Каріна здобули медичну освіту, нині вже на пенсії, живуть зі своїми нащадками у Флориді (США) і Великобританії. Молодша донька Окуневських Ольга стала відомою художницею. Її донька Катарина, піаністка, живе у Лондоні.

Д-р Егон Бальцар після закінчення Віденського університету присвятив своє життя дитячій медицині. Сьогодні він працює в одній із клінік в Австрії. Разом із дружиною Теолін вони виховали чотирьох синів, один з яких також став лікарем.

Усе своє життя д-р Бальцар цікавився долею свого українського діда. Лише тепер, коли впала "залізна завіса" між країнами Європи та Україною, вийшовши на пенсію, Егон Бальцар зміг здійснити свою мрію – побачити батьківщину діда і поклонитися його світлій пам'яті.

Алла СИНИЦЯ.

● До 100-річчя Українського лікарського товариства

Відповідно до Указу Президента України від 16 грудня 2009 року "Про відзначення 100-річчя Українського лікарського товариства", у Тернопільській області утворено організаційний комітет з підготовки та відзначення цього ювілею. З цієї нагоди видано розпорядження голови Тернопільської обласної державної адміністрації від 18 січня 2010 року, а також відповідний наказ начальника Головного управління охорони здоров'я Тернопільської ОДА від 25 січня цього року.

На розширеному засіданні крайової ради обласної організації Українського лікарського товариства з усього комплексу запланованих заходів пріоритетним було обрано встановлення меморіальної таблиці першому голові УЛТ на Тернопільщині, доценту Станіславу Олексійовичу Давиді, який з вересня 1990 року до 1994 року був головою УЛТТ.

ДАНИНА ВДЯЧНОСТІ ТА ПАМ'ЯТІ

Встановлено меморіальну таблицю першому голові УЛТ на Тернопіллі

Талановитий дитячий хірург, кандидат медичних наук, доцент, завідувач курсу дитячої хірургії Тернопільського медичного інституту, Станіслав Олексійович Давида об'єднав медичну еліту краю. Під його керівництвом було налагоджено співпрацю з Головним управлінням охорони здоров'я облдержадміністрації, члени товариства надсилали пропозиції з реформування охорони здоров'я держави у Верховну Раду і МОЗ України, брали участь у тимчасових комісіях обласної ради. Проводилися виїзди делегацій лікарів і науковців Тернопільщини на конгреси СФУЛТ у Харків і Дніпропетровськ, що сприяло проведенню у східних російськомовних регіонах України наукових форумів українською мовою, впровадженню української медичної термінології. За сприяння Станіслава Давида було організовано стажування групи лікарів з Тернополя у провідних медичних клініках Бостона (США).

На урочисте зібрання з нагоди відкриття меморіальної таблиці були запрошені члени товариства, головні лікарі лікувально-профілактичних закладів Тернопільщини, очільники області, міста, обласного та міського управлінь охорони здоров'я, представники духовенства та засобів масової інформації, родина Станіслава Олексійовича Давида.

Відкрив урочистий захід заступник голови Українського лікарського товариства на Тернопільщині **І.В. Паньків**. Провадив дійство голова УЛТТ, професор **І.Я. Дзюбановський**, який є головним меценатом виготовлення меморіальної таблиці.

У своєму виступі голова товариства сказав: "Є люди, яких батьки, природа, Бог наділили здібностями, умінням стерти часові умовності та обмеження; вони випереджають свій час, а їх талант об'єднує минуле й майбутнє, граничить із вічністю, безсмертям. Саме до таких людей слід віднести С.О. Давиду – людину незвичайної долі, який став відомою постаттю в духовному житті Тернопільщини.

Він був патріотом своєї професії, професії лікаря, який врятував не одну сотню маленьких життів, які стали нині будівничими нашої держави. Він був прикладом для наслідування, сповідував у колективі почуття української мови, українського слова, українських традицій. З гіркою зізнаюся, що підступна хвороба не дозволила Станіславу Олексійовичу ще більше розкрити свій талант, але всі свої знання й вміння він залишив своїм послідовникам, учням, які працюють у цьому вишуканому лікувальному закладі, на фасаді якого буде красуватися барельєф лікаря, наставника, вчителя, науковця, просто Великої людини. А тому сьогоднішній захід є знаменною подією у ствердженні значимості та пошануванні професії лікаря".

"Відкриття цієї меморіальної таблиці засвідчує, що добрі справи ніколи не будуть забуті, – зазначив міський голова Тернополя **Роман Заставний**. – Адже Станіслав Давида дарував життя, надію і здоров'я нашим діткам, а діти – це наше майбутнє".

"Одним із найпотужніших і найповажніших в Україні було лікарське товариство. Бо навіть у найменшому селі найбільшу повагу мали священик, вчи-

тель і лікар. Зараз не раз звучать думки про те, чи потрібно у такий складний економічний час відкривати пам'ятники, погруддя, меморіальні таблиці. Але Станіслав Давида не був політиком чи бізнесменом, він зберігав життя сотням і тисячам маленьких українців. Відкриття меморіальної таблиці – це данина пам'яті людині, яка рятувала життя, навчала, виховувала та опікувалася медичною елітою Тернопілля задля високої місії порятунку дітей. Ваша праця, ваші руки, ваші гарячі серця й чисті душі держава повинна оцінити належним чином. Дякую за вашу працю і вітаю зі сторіччям Українського лікарського товариства", – зазначив у вітальному слові голова Тернопільської обласної ради **Олексій Кайда**.

Усім присутнім членам товариства припали до душі слова заступника голови Тернопільської обласної державної адміністрації **Ольги Гузар**. Звертаючись до лікарів, вона, зокрема, сказала, що Давида "був одним із вас" і щиро подякувала їм за жертвовну працю.

На урочистому зібранні з нагоди встановлення меморіальної таблиці виступили також члени Українського лікарського товариства: лікар ортопед-травматолог обласної дитячої лікарні **І.П. Радчук**; професори ТДМУ **В.Ф. Лобода**, **О.Є. Федорців**, лікар міської лікарні № 2 **Д.Д. Чубата**.

Станіслава Давида згадували як професіонала, порядну людину, талановитого вченого. При ньому виросла ціла плеяда спеціалістів. Навіть європейські фахівці, в яких він часто був на стажуванні, прислухалися до нього, розповів **Ігор Петрович Радчук**, який працював зі Станіславом Олексійовичем. До того ж, хірург С.О. Давида був справжнім патріотом і на роботі, і в побуті, спілкувався лише українською мовою. У Станіслава Давида є чимало учнів і послідовників.

Голова Українського лікарського товариства на Тернопільщині, професор **І.Я. Дзюбановський** та заступник голови УЛТТ **І.В. Паньків** удостоїлися цінних подарунків міського голови Тернополя за організацію цього заходу, який проводився в рамках відзначення 100-річчя Українського лікарського товариства.

Ігор ПАНЬКІВ,
член Управи ВУЛТ, заступник
голови Українського лікарського
товариства на Тернопільщині.

(За газетою "Медична академія",
№ 18 (275), 24 вересня 2010 року,
м. Тернопіль).

● Вісті з осередків УЛТ

“Ласкаво просимо відвідати наш чудовий Бойківський край...”

Напередодні відкриття у Львові XIII конгресу Світової федерації українських лікарських товариств до редакції часопису “НЗ” надійшов лист від представників медичної громади Турківщини, в якому містилося привітання на адресу учасників конгресу.

Дорогі колеги-лікарі! Шановні гості Світового конгресу українських лікарів!

Від імені медичних працівників Турківщини, товариства "Бойківщина" щиро вітаємо вас з великою подією в українській медицині – проведенням на Львівщині XIII конгресу Світової федерації Українських лікарських товариств!

Щастя, добра вам, невичерпної енергії і наснаги в роботі, нових ідей і відкриттів у науці й медицині, здоров'я та успіхів у всіх благородних справах, гідно стояти на варті здоров'я і життя в ім'я процвітання України!

Шановні колеги! Ласкаво просимо приїжджати в наш Турківський край на відпочинок, оздоровлення, екскурсії. Тут ви можете оздоровитися за допомогою мінеральних вод типу "Нафтуся", "Боржомі", "Єсентуки" та продуктів бджільництва; насолодитися цілющим гірським повітрям, насиченим ароматом трав і хвойних дерев; назбирати дари лісів – гриби, ягоди, цілющі

лікарські трави. Спеціалісти з фітотерапії та апітерапії, знавці народної медицини Турківщини нададуть цінну інформацію та рекомендації щодо збирання, вирощування та заготівлі лікарської сировини, продуктів бджільництва, запропонують кваліфіковану допомогу у збиранні екологічно чистих лікарських трав, поділяться своїми рецептами лікування.

Ознайомившись з духовною спадщиною нашого краю, ви будете зачаровані звичаями і традиціями, піснями і танцями бойківчан.

Тож щиро запрошуємо всіх бажаючих відвідати наш чудовий Бойківський край!

Петро КОСАЧЕВИЧ,
голова Всеукраїнського громадського товариства “Бойківщина”.

Оксана ПАВЛИК,
заступник голови товариства,
лікар санепідстанції.

Львівська область, м. Турка.

Заходи з нагоди 100-ліття УЛТ

Члени осередку УЛТ у Бориславі, до складу якого входять викладачі медичного коледжу і лікарі Центральної міської лікарні, виявили велику активність до відзначення 100-літнього ювілею Українського лікарського товариства.

Напередодні цієї події при співпраці членів осередку з представниками Асоціації медичних сестер Борислава було проведено конференцію, присвячену Міжнародному дню медичної сестри. На ній було відзначено грамотами і цінними призами найкращих медичних сестер лікувально-профілактичних установ міста. Спільно з адміністрацією ЦМЛ м. Борислава осередок УЛТ розробив положення про конкурс "Краще відділення центральної міської лікарні".

При підбитті підсумків конкурсу особлива увага зверталась на якість надання кваліфікованої медичної допомоги, враховувалися показники діяльності за звітний період, естетичний стан відділень, забезпечення інвентарем, діагностичною апаратурою, підвищення фахового рівня лікарів, медичних сестер, санітарно-просвітня робота тощо. Найвищими балами конкурсу було оці-

нено такі відділення: терапевтичне, інфекційне, хірургічне, анестезіології і реанімації. Колектив цих відділень було нагороджено спеціальними дипломами і цінними призами.

Осередок УЛТ у м. Бориславі планує провести міжміську науково-теоретичну конференцію, присвячену 100-літтю УЛТ, для лікарів міст Дрогобича, Трускавця, Стебника, Борислава. Ця конференція відбудеться за участю членів Головної управи УЛТ у Львові. Крім того, у найближчих планах членів осередку – розміщення у центрі міста ятки для вимірювання артеріального тиску та виявлення артеріальної гіпертензії у мешканців Борислава.

Роман ПОЦЮРКО,
голова осередку УЛТ у м. Бориславі,
викладач медичного коледжу.

Львівська область, м. Борислав.

● Трибуна «НЗ»

**НАПЕРЕДОДНІ ВИБОРІВ
Що очікує медична
громада Львова від
місцевих виборів 2010 року**

Львів'яни в очікуванні важливої політичної події місцевого значення, а саме – виборів депутатів місцевих рад. З результатами виборів кожен зокрема та всі разом пов'язуємо свої сподівання на позитивні зміни у всіх сферах життя нашого міста, особливо – в охороні здоров'я.

Безперечно, радикальне реформування медицини можливе лише на загальнодержавному рівні. Тому в межах можливостей і повноважень місцевого самоврядування головна увага повинна приділятися забезпеченню охорони здоров'я львів'ян насамперед через залучення інвестицій у медицину, оскільки такі інвестиції, як вказує світовий досвід, є найефективнішими. Вони мали би скеровуватись на придбання для потреб лікувальних закладів міста сучасної лікувальної та діагностичної апаратури. Міська влада повинна намагатись забезпечувати стовідсоткове фінансування потреб комунальних закладів охорони здоров'я та контроль за раціональним використанням фінансово-матеріальних ресурсів у них. Слід налагоджувати різнобічні контакти з можливими зарубіжними та вітчизняними джерелами благодійної допомоги львівській медицині.

Крім того, ситуацію зі здоров'ям львів'ян можна покращити шляхом позитивних зрушень в екологічній ситуації, створення та забезпечення повноцінного функціонування рекреаційних зон у мікрорайонах міста, створення умов для залучення всіх вікових груп населення до занять фізичною культурою і спортом, забезпечення здорового та раціонального харчування дітей у школах та дошкільних закладах.

Новообраному депутатському корпусу та голові міста слід повсякчас пам'ятати про те, що здоров'я населення – найважливіший чинник економічного процвітання як міста, так і країни в цілому.

З. МАСНИЙ.

ПОБАЧИТИ ПАРИЖ... * ● Подорожуймо разом з УЛТ

День п'ятий.

ФОНТЕНБЛО - ВЕРСАЛЬ

У третій день перебування у Франції ми відвідали королівську резиденцію Фонтенбло, яку за рішенням ЮНЕСКО внесено до світової спадщини. Починаючи з королівської хартії 1137 року і закінчуючи падінням Другої Імперії в 1870 році, у замку Фонтенбло проходило життя видатних королів Франції. Наполеон Бонапарт проводив тут дні перед тим, як зректись престолу в 1814 році та від'їхати на острів Ельбу.

Ми дізналися, що щорічно у Фонтенбло проводить концерти Європейський центр камерної музики. Тут збираються видатні майстри та молоді талановиті музиканти. Сади Франсез де ла Нотр, англійський сад, старовинний сад королеви з фонтаном, присвячений Діані, самшитовий лабіринт або Палац прощань постійно відкриті для відвідувачів.

Залишаючи Фонтенбло, здавалось, що вже кращого не побачити. Та попереду на нас чекав Версаль. Спершу це поселення у 24 кілометрах від Парижа було обране королем Людовиком XIII для будівництва мисливського будиночка. Його син Людовик XIV прийняв рішення перебудувати Версаль у розкішний палацово-парковий ансамбль. Тут усе мало вражати своїм розмахом і величиною – король мріяв розташувати у Версалі увесь свій королівський двір. Були витрачені величезні кошти, задіяна велика робоча сила. Сади Версалу з їх скульптурами, фонтанами, басейнами, каскадами і гротами незабаром стали для паризької верхівки ареною придворних розваг, а сам Версаль – своєрідною грандіозною сценою, де можна було послухати опери Люлли, п'єси Расіна і Мольєра. Цю традицію продовжили і наступники Людовіка. У парках Версалу – багато оглядових майданчиків, алеї і променад. Є навіть ціла система каналів, яку назвали "маленькою Венецією".

Час у Версалі промайнув швидко. І ось, ніби прокинувшись від сну, в якому кожен уявляв себе кимось з королівського оточення, ми повернулися до Парижа. Тут відбулася зустріч-презентація, організована Асоціацією українсько-французької співпраці у галузі медицини та фармації. Під час зустрічі ми познайомилися з організацією медичної освіти у Франції та системою державних лікувальних закладів Паризького ре-

гіону. І найголовніше – з Флораном Бро – головою Асоціації, людиною, яка запросила нас до Парижа. Тепла атмосфера, яку вдалося створити представникам організації на цій зустрічі, ще довго зігрівала наші серця.

Від імені всіх учасників поїздки хотілося б на сторінках часопису УЛТ подякувати п. Флорану ще раз – за щирість, терпіння у задоволенні нашої професійної цікавості. Адже зустріч, зрозуміло, не вклася у відведені часові межі, і ми ще довго докучали мсьє Бро своїми запитаннями.

День шостий. ПАРИЖ МЕДИЧНИЙ І КУЛЬТУРНИЙ

Цього дня ми з великою цікавістю відвідали відділ акушерства, гінекології та хірургії однієї з районних лікарень Парижа – найсучасніша апаратура, палати, облаштовані за останнім словом техніки, стерильна чистота. Клініки справили надзвичайно приємне враження.

Того ж дня ми вирішили подивитися найкращі шедеври світу, зібрані у Луврі – Мона Ліза, богиня перемоги Ніка, Венера Мілоська... Лише щоб перелічити основні експонати музею, забракне газетних шпальт, а обійти Лувр – не вистачить і тижня. Можу лише констатувати: це варто побачити!

День сьомий. НІЦЦА

Париж ми залишали із сумом. Та попереду на нас чекала Французька Рів'єра. Перша зупинка – місто-порт на півдні Франції, розташоване на березі Середземного моря – Ніцца. Під час екскурсії цим адміністративним центром департаменту Приморські Альпи ми відвідали православний храм, монастирський сад, побачили площу Гарі-

бальді та візитну картку Ніцци – готель "Негреско" на набережній Англійців. До слова, місто було засноване греками у V столітті до н. е. і назване на честь Ніки, богині Перемоги. Сьогодні це місто більше нагадує комерційний центр і курорт середнього класу, проте завдяки міжнародному аеропорту і прекрасному сполученню з Парижем, Ніцца є першим курортом на Лазуровому узбережжі, який відвідують туристи. До речі, у Ніцці близько 300 сонячних днів на рік.

День восьмий. КАННИ

Лише за 34 кілометри від Ніцци знаходиться відома кінематографічна столиця – Канны. Отож, ми не могли її не відвідати. Набережна Круазет, Палац Фестивалів, знаменита Червона доріжка, площа з відбитками рук відомих кіноакторів – це все вона – перлина Французької Рів'єри, елітний курорт – місто Канны. Як і всі туристи, я спокусилася зробити фото з відбитками рук світових кумирів кінематографії. Прикладаючи свою долоню до кожного з них, тепер можу сміливо стверджувати: розмір моєї долоні дещо більший за відбиток долоні Вупі Голдберг, менший за руку Брюса Уїлліса і такого ж розміру, як у Шерон Стоун.

День дев'ятий.

МОНАКО (МОНТЕ-КАРЛО)

Загальне враження від Французької Рів'єри буде неповним від відвідування Монте-Карло – гральної столиці світу. Організатори включили і це чарівне князівство до нашої програми. Площа Монако – найменшої світової держави – 1,95 кв. км та включає в себе округи міста Монако (Старе місто), Монте-Карло, Ла-Кондамін (діловий центр і порт) та Фонв'є (промисловий центр), що зливаються. На такій маленькій площі розташовується велика кількість видатних місць – екзотичний ботанічний сад, порт із найдорожчими у світі яхтами, алея Чемпіонів з відбитками ніг відомих футболістів, океанографічний музей Жака Кусто, японський сад, князівський комплекс

Група українських туристів біля океанографічного музею Жака Кусто

палаців (особливо вражає зміна почесної варті біля Палацу Принца Монако), колекція його автомобілів і, безумовно, казино Монте-Карло. Стверджують, новачкам щастить. Не знаю, чи хтось з нашої делегації наважився це перевірити, але загадкові посмішки після відвідування Монте-Карло блукали не на одному обличчі.

День десятий. ВЕНЕЦІЯ

Вранці прокинулися від слів нашого керівника п. Олега Герасимчука: "Вітаю у Венеції. Сьогодні обіцяли +42°C". Як завжди, він мав рацію – цього дня спека була наймовірною, проте це не завадило нам побачити місто паломництва туристів з усього світу. Венеція розташована на 118 островах, що зв'язані між собою 160 каналами, через які перекинуто понад 400 мостів. Найцікавіші пам'ятки – площа та собор Святого Марка, Палац Дожів, площа Святого Петра та міст Ріальто (міст Закоханых). Найкраще Венецією пересуватися пішки, переходячи через мости, рухаючись венеціанськими "узбережжями" – вузькими тротуарами, які йдуть впродовж каналів, та "калії" (вуличками), що виходять з площі, прикрашеної чудовими церквами та елегантними палацами.

Майже кожен член нашої делегації віз із собою на згадку про Венецію "візитну картку" цього італійського міста – венеціанську маску, яку можна було придбати на будь-який смак. Асортимент справді вражав: маленькі та великі, кулони та кульчики, келихи із зображеннями маски – байдужих до венеціанської емблеми просто не залишилося.

День десятий. ЛЮБЛЯНА

Після спеки у Франції та Італії +28°C та легкий вітерець у столиці Словенії видавалися раєм. Не дивно: Любляна пото-

Венеціанські красивди

пає у зелені Юліанських Альп з символом країни – горою Триглав. Це невелике, проте дуже гарне слов'янське місто, відоме туристам як "Прага в мініатюрі". На правому березі ріки Любляниця розкинулося Старе місто, на лівому – парадові будинки минулого століття. Люблянню також варто ходити пішки, оскільки на більшості вулиць і площ Старого міста рух автотранспорту не дозволено.

Гордістю словенської барокової архітектури є Люблянський Град, або як його ще називають – Люблянаград, заснований у X-XI ст. та перебудований у XVII ст., який разом з однойменним собором архітектури складає ядро Старого міста, навколо якого розташувалися численні пам'ятки різних епох і стилів. З панорамного майданчика замку відкривається чудовий вид на Люблянню та навколишні пагорби. Замок – центральне історичне місце міста: кажуть, що той, хто не бачив замок, не бачив і Любляни. Під час екскурсії столицею Словенії ми відвідали також площу Прешерна з розташованою на ній францисканською церквою у стилі бароко. А неподалік площі знаходиться ще одне видатне місце – критий міський ринок. Центральною частиною Любляни є Тримостов'є – три пішохідні мости, перекинуті через річку Любляницю та прикрашені драконами – символом міста.

Незабаром позаду залишається і Словенія – ми повертаємося до Львова. Фотоапарати чемно рапортують про те, що місць на картках пам'яті не залишилося. А емоцій та вражень від поїздки вистачить ще надовго.

На сторінках газети хотілося би щиро подякувати всім, хто допоміг здійснити мою мрію – побачити Париж: голові УЛТ у Львові, доценту кафедри пропедевтики внутрішньої медицини ЛНМУ ім. Данила Галицького **Андрію Базилевичу**, голові ASFUDS п. **Флорану Бро**, керівнику нашої групи, прекрасному організатору та просто чуйній людині п. **Олегу Герасимчуку**, представнику ASFUDS в Україні **Олександрі Семенову**. Сподіваюся, що це була не остання поїздка у рамках програми співпраці працівників охорони здоров'я Франції та України. Отже, до скорої зустрічі, Париже!

Олена МОЛЧАНОВА,
магістрант кафедри акушерства
та гінекології №1 ЛНМУ
імені Данила Галицького, лікар-інтерн ЛОКЛ, член УЛТ у Львові.

● Пам'ятаймо їх імена

ВШАНУЙМО ПАМ'ЯТЬ РОДИНИ БАРВІНСЬКИХ

Родина Барвінських належить до тих українських родин, які цілою династією знаменитих нащадків залишили по собі яскравий слід в історії нашої нації.

Одними з найвидатніших її представників були брати Василь і Олександр Барвінські, сини Олександра Барвінського – відомого письменника, педагога, культурно-політичного діяча Галичини. **Василь Барвінський** (1888-1963) – відомий композитор, піаніст і музикознавець, одна з провідних постатей в українській музиці, вихователь багатьох піаністів і композиторів. **Олександр Барвінський** (1889-1957) – відомий лікар-фізіотерапевт у Львові, член Українського лікарського товариства, громадський діяч, лікуючий лікар митрополита Андрея Шептицького. Працював в організованій ним "Порадні матерів" і "Народній лічниці" у Львові.

Для вшанування пам'яті двох великих Українців на будинку по вулиці Вербицького, де вони найдовше проживали разом, буде встановлено меморіальну таблицю (автори – М. Посікіра, М. Федик). Просимо всіх небайдужих підтримати цей проект – надати допомогу на розрахунковий рахунок Всеукраїнського благодійного фонду Марії Приймаченко:

р/р 26002002164001

МФО 300142 в Укрінбанку

Ідентифікаційний код № 20063155.

Марія БАЙКО,

професор, співачка, лауреат Шевченківської премії.

Борис БЛІНСЬКИЙ,
професор медицини.

Тамара ДДИК,
професор, оперна співачка.
Марія КРУШЕЛЬНИЦЬКА,
професор, піаністка.

Михайло ПАВЛОВСЬКИЙ,
академік, професор медицини.

Мирослав СКОРИК,
академік, композитор, музикознавець.

УЛТ у Львові висловлює глибоке співчуття багаторічному активному діячеві товариства, голові статутної комісії УЛТ д-ру Аретію Кравцю з приводу важкої втрати – смерті його матері.

**Львівський національний медичний
університет імені Данила Галицького**

ОГОЛОШУЄ КОНКУРС

**на заміщення вакантних посад
науково-педагогічних працівників**

Завідувача кафедри:

- Пропедевтики внутрішньої медицини №2 – 1,0

Професорів кафедр:

- Дитячої хірургії – 1,0
- Гематології і трансфузіології ФПДО – 1,0
- Хірургії ФПДО – 1,0

Доцентів кафедр:

- Загальної хірургії – 1,0
- Організації і економіки фармації – 0,75
- Фізичної реабілітації, спортивної медицини, фізичного виховання і валеології – 1,0; 0,25
- Патологічної анатомії та судової медицини – 0,5
- Поліклінічної справи і сімейної медицини – 0,25
- Загальної, біонеорганічної, фізколоїдної хімії – 1,0
- Педіатрії і неонатології ФПДО – 1,0
- Пропедевтики внутрішньої медицини №2 – 1,0
- Організації і економіки фармації та технології ліків ФПДО – 1,0
- Педіатрії – 0,75
- Гістології, цитології та ембріології – 0,5
- Анестезіології та інтенсивної терапії ФПДО – 1,0
- Медичної інформатики ФПДО – 1,0
- Сімейної медицини ФПДО – 2,0

Старшого викладача кафедр:

- Фізичної реабілітації, спортивної медицини, фізичного виховання і валеології – 1,0

Асистентів кафедр:

- Променевої діагностики і терапії – 1,0
- Патологічної фізіології – 0,75
- Поліклінічної справи і сімейної медицини – 0,25
- Клінічної імунології та алергології – 1,0
- Фармакології – 0,25
- Мікробіології – 0,5; 0,25
- Хірургічної стоматології та щелепно-лицевої хірургії – 0,5
- Технології ліків і біофармації – 0,75
- Клінічної фармації, фармакотерапії та медичної стандартизації – 1,0; 0,5; 0,5

- Офтальмології ФПДО – 0,25
- Терапії №2 та дерматології, венерології ФПДО – 0,5
- Психіатрії і психотерапії ФПДО – 0,75
- Ендоскопії і малоінвазивної хірургії ФПДО – 0,25
- Сімейної медицини ФПДО – 0,5

Викладача кафедр:

- Фізичної реабілітації, спортивної медицини, фізичного виховання і валеології – 1,0

**Термін подання документів – один місяць з дня
опублікування оголошення в газеті.**

**Документи надсилати за адресою:
79010, м. Львів, вул. Пекарська, 69,**

**Львівський національний медичний університет
імені Данила Галицького, канцелярія.**

ПРИЄДНУЙТЕСЬ ДО НАШИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ!

**НАРОДНЕ
ЗДОРОВ'Я**

**ПЕРЕДПЛАТНИЙ
ІНДЕКС –
30053**

ТОП100 В МЕДИЦИНІ

● **Номінації**

**1-2 жовтня під час урочистих заходів з нагоди
100-річчя Українського лікарського товариства та XIII конгресу СФУЛТ відбулось анкетування у межах проекту "Національна медична премія".**

Проект проводиться при підтримці Міністерства охорони здоров'я України за сприянням Міжнародного благодійного фонду "Здоров'я українського народу". Національна медична премія (НМП) – найвища відзнака для учасників конкурсів, реєстрів, рейтингів, інших проектів та подій, які сприяють зміцненню здоров'я українського народу та розвитку системи охорони здоров'я.

Завдання НМП:

- підвищення соціального статусу медичного працівника і престижу професії лікаря у суспільстві;
- підвищення рівня обізнаності пацієнтів і виховання відповідного рівня культури споживання медичних послуг;
- популяризація турботи про збереження власного здоров'я кожного українця;
- відзначення кращих юридичних і фізичних осіб, які зробили вагомий внесок у розвиток вітчизняної системи охорони здоров'я та здоров'я українського народу;
- складання переліку об'єктів інвестування та цільового фінансування в межах соціальних програм та проектів.

Голосування проводиться за такими категоріями: "Лікарі", "Адміністратори закладів охорони здоров'я", "Заклади охорони здоров'я", "Викладачі та ректори медичних навчальних закладів", "Медичні навчальні заклади", "Ліки, яким довіряють".

Додаткову інформацію можна знайти на сайті:

www.nmp.org.ua.

**НАРОДНЕ
ЗДОРОВ'Я**

Реєстраційне свідоцтво КВ № 529

Передплатний індекс 30053

Засновники і видавці:

Львівський національний медичний університет ім. Данила Галицького (ректор – д.ф.н., проф., акад. АНВО України Борис Зіменковський)

Українське лікарське товариство у Львові (голова – доц. Андрій Базилевич)

Редакція часописів "Alma Mater" і "Народне здоров'я"

при відділі гуманітарної освіти і виховання (керівник відділу – акад. Анатолій Магльований)

• Редакція зберігає за собою право скорочення і редагування тексту

• Відповідальність за достеменність інформації несе автор

• Публікації можуть містити думки, що не збігаються з позицією редакції

РЕДАКЦІЙНА РАДА:

доцент **Зеновій МАСНИЙ**
(головний редактор)

доцент **Анна ГАВРИЛУК**

Алла СИНИЦЯ
(відповідальний редактор)

Адреса для кореспонденції:

79010 Львів, вул. Кармелюка, 3,
Головна управа УЛТ у Львові,
тел. (032) 276-97-98

Тел./факс редакції: (032) 275-58-75

Інтернет-адреса УЛТ:

www.ult.lviv.ua

E mail: uprava@ult.lviv.ua

Замовлення № 1010

Наклад 3600

Підписано до друку 11.10.2010 р.

Віддруковано у друкарні
ЛНМУ ім. Данила Галицького